

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3753/2554

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลาโจทก์ นางแดง ฟองสุวรรณ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 3, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 มาตรา 7, ป.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 216, พ.ร.บ.มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 มาตรา 5, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 251, ป.อ. มาตรา 252, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 312ตรี, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 18, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 62, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 312 ตรี, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยที่ 2 ร่วมกันกับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ลักลอบนำเด็กทารกข้ามแดนไปในประเทศมาเลเซีย เพื่อส่งให้แก่นาง อ. พี่สาวจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดฐานสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าเด็ก และฐานรับไว้ จำหน่าย เป็นธุระจัดหา และพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปโดยทุจริต แต่การกระทำความผิดกล่าวเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเดียวเพื่อจะส่งเด็กทารกไปให้นาง อ. จึงเป็นการกระทำความผิดเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย และเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษามาตลอดไปถึงจำเลยที่ 1 และที่ 3 ที่มีได้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง และ 213 ประกอบมาตรา 225 ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มี พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 3 ยกเลิก พ.ร.บ.มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 แต่ พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 6 (2) ยังคงบัญญัติให้การกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าเด็กตามฟ้องเป็นความผิดโดยมีบทลงโทษตามมาตรา 52 วรรคสาม ระวังโทษจำคุกตั้งแต่แปดปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนหกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท จึงเป็นกรณีกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด แต่เนื่องจากความผิดเกี่ยวกับการค้าเด็กตาม พ.ร.บ.มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 มาตรา 7 ระวังโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ จึงเป็นกรณีที่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย ต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา 3 การที่โจทก์มีคำขอท้ายฎีกาขอให้ศาลฎีกาพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ตามฟ้อง จึงพอแปลได้ว่า โจทก์ขอให้ศาลฎีกาลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ในความผิดฐานอื่นที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องนั่นเอง แต่ฎีกาของโจทก์ดังกล่าวมิได้โต้แย้งคัดค้านว่าศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาไม่ชอบอย่างไร และไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 เพราะเหตุใด จึงเป็นฎีกาที่มีได้คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 อันเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 216 แม้ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของโจทก์ส่วนนี้ไว้ ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัยให้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กพ.ศ.2540 มาตรา 5, 7 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91, 251,

252, 265, 268, 312ตรี พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 18, 62 ระเบียบของกลาง จำเลย ทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 11 ปี และปรับ 900 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 11 ปี จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 11 ปี จำเลยที่ 1 และที่ 3 ให้การ รับสารภาพในชั้นจับกุม ชั้นสอบสวนและนำสืบเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 7 ปี 4 เดือนและปรับ 600 บาท จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 7 ปี 4 เดือน ระเบียบของกลาง ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามมาตรา 29, 30 คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้ ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 7 ปี 4 เดือนและปรับ 600 บาท ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1 สำหรับ ความผิดฐานปลอมเอกสารราชการและทำปลอมรอยตราประจำตำแหน่งของเจ้าพนักงาน ยกฟ้อง จำเลยที่ 3 ในความผิดฐานปลอมและใช้เอกสารราชการปลอมและใช้รอยตราประจำตำแหน่ง ปลอม (ที่ถูก ฐานปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม ฐานทำปลอมและใช้รอยตราประจำตำแหน่ง ของเจ้าพนักงานปลอม) คงลงโทษจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 6 ปี และให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่ามีปัญหาวินิจฉัย ตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 และที่ 3 กระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าเด็กและ ฐานรับไว้ จำหน่าย เป็นธุระจัดหาและพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปโดยทุจริตตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้นหรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยาน แต่โจทก์มีคำขัดทอดของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ประกอบพยานแวดล้อมมีน้ำหนักรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดด้วย เห็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้รับเด็กทารกมาโดยเด็กหญิงจิรพรรณมารดาของเด็กทารกสมยอมมอบให้ เนื่องจากไม่สามารถเลี้ยงดูเองได้ พฤติการณ์จึงยากต่อการที่จะมีประจักษ์พยานรู้เห็น เมื่อพิจารณา จากคำเบิกความของจำเลยที่ 1 ได้ความว่า จำเลยที่ 2 กับนางเอื้อยซึ่งเป็นพี่สาวของจำเลยที่ 2 ได้ ร่วมกันว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้นำเด็กทารกจากประเทศไทยเข้าไปในประเทศมาเลเซีย โดยจำเลยที่ 2 รับเป็นผู้จัดการเอกสารให้ทุกอย่าง ความข้อนี้จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพต่อร้อยตำรวจเอกพีระ เจ้าพนักงานตำรวจด่านตรวจคนเข้าเมืองปาดังเบซาร์และจำเลยที่ 1 ยังให้การรับสารภาพต่อพัน ตำรวจโทบรรเทิง พนักงานสอบสวน โดยร้อยตำรวจเอกพีระและพันตำรวจโทบรรเทิงเบิกความ เป็นพยานโจทก์ยืนยันในข้อนี้ ส่วนจำเลยที่ 3 เบิกความยืนยันว่า จำเลยที่ 3 รับเด็กทารกจาก มารดาของเด็กทารกแล้วนำไปมอบให้จำเลยที่ 2 คำเบิกความของจำเลยที่ 1 และที่ 3 รวมทั้ง คำให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 แม้เป็นคำขัดทอดของผู้ร่วม กระทำความผิดด้วยกัน แต่ก็มิได้เป็นคำขัดทอดเพื่อให้ตนเองพ้นผิดเพราะจำเลยที่ 1 และที่ 3 ก็ถูก จับกุมดำเนินคดีด้วย จึงรับฟังคำขัดทอดดังกล่าวประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ ซึ่งโจทก์ มีนางสมบุรณ์ เบิกความเป็นพยานว่า จำเลยที่ 2 เคยมาที่บ้านของพยานพร้อมกับจำเลยที่ 3 โดย นำเด็กทารกไปฝากพยานเลี้ยง 1 คืน แม้พยานจะเบิกความตอบทนายจำเลยที่ 2 ถามค้านว่า จำเลยที่ 2 ไม่ได้เข้าไปในบ้านของพยานด้วย แต่นั่งรออยู่บนรถจักรยานยนต์ที่จอดอยู่หน้าบ้าน แต่ในชั้นสอบสวนพยานก็ให้การยืนยันว่า จำเลยที่ 2 เป็นคนฝากให้พยานเลี้ยงเด็กทารกให้โดยบอก ว่าเป็นบุตรของเพื่อน พยานปากนี้รู้จักจำเลยที่ 2 มาก่อน ไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุโกรธเคืองกันมา ก่อนจึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะแกล้งปรีกปรีาจำเลยที่ 2 นอกจากนี้จำเลยที่ 2 ยังเบิกความ ยอมรับว่า จำเลยที่ 3 เคยอุ้มเด็กทารกมาค้างที่บ้านของจำเลยที่ 2 อีกทั้งเด็กทารกดังกล่าวยังเป็น เด็กอ่อนอายุเพียง 15 วัน ตามปกติมารดาผู้ให้กำเนิดต้องเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิด จึงเป็นเรื่องผิดปกติที่ จำเลยที่ 3 ซึ่งไม่ใช่มารดาจะนำเด็กทารกเร่ไปตามที่ต่าง ๆ และการที่จำเลยที่ 1 รับจ้างนำเด็กทารก

ข้ามแดนไปในประเทศมาเลเซียก็เพื่อไปส่งให้แก่นางเอื้อยพี่สาวของจำเลยที่ 2 จึงเชื่อได้ว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมกระทำความผิดด้วยในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำอันถือได้ว่าเป็นตัวการร่วมกัน

พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมีน้ำหนักรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าเด็กและฐานรับไว้ จำหน่าย เป็นธุระจัดหา และพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปโดยทุจริต

พยานหลักฐานจำเลยที่ 2 ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 ในความผิดทั้งสองฐานนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังขึ้น แต่การกระทำของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเดียวเพื่อจะส่งเด็กทารกไปให้นางเอื้อย จึงเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยและเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ที่มีได้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และ 213 ประกอบมาตรา 225 อนึ่ง ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 3 ยกเลิกพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 แต่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 6 (2) ยังคงบัญญัติให้การกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าเด็กตามฟ้องเป็นความผิด โดยมีบทลงโทษตามมาตรา 52 วรรคสาม ระวังโทษจำคุกตั้งแต่แปดปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนหกหมื่นบาทถึงสามแสนบาทจึงเป็นกรณีกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด แต่เนื่องจากความผิดเกี่ยวกับการค้าเด็กตามพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 มาตรา 7 ระวังโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ จึงเป็นกรณีที่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย ต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 สำหรับฎีกาของโจทก์ที่ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ตามฟ้องนั้นเห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฐานร่วมกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าเด็ก และฐานร่วมกันรับไว้ จำหน่าย เป็นธุระจัดหา และพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปโดยทุจริต และลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานใช้เอกสารราชการปลอม ฐานใช้รอยตราประจำตำแหน่งของเจ้าพนักงานปลอมและฐานเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักรโดยไม่ยื่นรายการตามแบบที่กำหนดไว้และไม่ผ่านการตรวจอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่โดยยกฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 3 ในความผิดฐานอื่นตามฟ้อง การที่โจทก์มีคำขอท้ายฎีกาขอให้ศาลฎีกาพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ตามฟ้อง จึงพอแปลได้ว่า โจทก์ขอให้ศาลฎีกาลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ในความผิดฐานอื่นที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องนั่นเอง แต่ฎีกาของโจทก์ดังกล่าวก็มีได้โต้แย้งคัดค้านว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาไม่ชอบอย่างไร และไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 เพราะเหตุใด จึงเป็นฎีกาที่มีได้คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 อันเป็นการไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 แม้ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของโจทก์ส่วนนี้ไว้ ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัยให้ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 312 ตรี วรรคสอง พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 มาตรา 5, 7 วรรคหนึ่ง, วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสามในความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษจำเลยทั้งสามฐานร่วมกันรับไว้ จำหน่ายเป็นธุระจัดหาและพาเด็กอายุ

ยังไม่เกินสิบห้าปีไปโดยทุจริต ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 5 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 2 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 3 ปี 4 เดือน ไม่กำหนดโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ในความผิดฐานสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้า เด็ก ลดโทษให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 หนึ่งในสาม สำหรับจำเลยที่ 1 เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นแล้ว จำคุก 4 ปี 8 เดือน ปรับ 600 บาท จำเลยที่ 3 จำคุก 3 ปี 4 เดือน ยกฎีกาของโจทก์ที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 และที่ 3 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

สุทธิโชค เทพไตรรัตน์ · ชินวิทย์ จินดา แต้มแก้ว · นพพร โพธิ์รังสียากร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3753/2554>